

Cum Critice Pagii.

3

CHRISTI
1046.

GREGORII VI. PAP.
3.

VACAT. IMP. OCCID. 7.
CONST. MONOM. IMP. 4.

hæresim distam Henricianam, communem cum Politicis nostri temporis, qui volunt Imperatoribus sive Regibus non tempora-
lia tantum, sed spiritualia esse subjecta; Potissimum vero sanctam Romanam Ecclesiam, quibuscum successoribus Pontificibus per annos octoginta indefesso labore certandum fuit: illis potentia minis, & quibuscumque aliis adhibitis malis artibus rem agentibus; istis vero, obice sacrarum legum Ecclesie, constantissime repugnantibus.

v. Ubi igitur Gregorius sponte cessit, successoris subrogationem Clementis Romæ factam, contentientibus Romanis omnibus, nempe populo atque Clero, cum Hermannus, tum Otto testantur, quod (a) Leo Off. & Leo (a) narrat his verbis: *Hoc factum Imperatore exultans Romam cum omnibus ipsius Concilii Episcopis venit, & in Ecclesia beati Petri Apostoli congregato Clero, populoque Romano, quid Sutri gestum esset exponit. Deinceps ordinando Pontifice Romanae Ecclesie*
Anno Eccl. Tom. XVII.

tractare communiter coepit. Facta itaque discussione diligenter, cum nullus (prob dolor) inveniretur dignus, qui tanta Ecclesia praefect, electione tamen omnium Bambergensis Episcopus de gente Saxonum Papa Romanus eligitur, eique Clemens nomen imponitur. Hec Leo. Volumen fuit fraudis, & ad inventus praetextus, quod eligeretur peregrinus, eo quod Romæ non reperiretur idoneus. Nam quis magis idoneus ipso Gregorio, quem viri sanctissimi argue doctissimi ejus temporis summis laudibus prædicarunt? Quod rursum spectat ad electionem Clementis, dicere non prætermittimus, quod (b) Adam Adam, temporis hujus scriptor, ait, quod in Pontificem Romanum eligi debuisset Adalbertus Hamburgensis Archiepiscopus, nisi ipse pro se (ut ait) posuisse Clementem: Adalbertus enim apud Henricum Regem primum locum obtinebat, & absque ejus consilio nihil Henricum facere solitus, idem auctor affirmat.

Hoc eodem anno millesimo quadra-
VI. A 2. ge-

RAGIUS etius verba Baronius num. V. refert, scilicet Romæ nullum tunc inventum tanta Sede dignum. Quinto, Henricum Regem Romanum venisse, & ad deponendos tres Pontifices simoniacos & ad coronam a legitimo Pontifici accipiendam; ac denique hoc ipso tempore tres illos Pontifices Schismaticos, quemadmodum & antea, Eccleiam Romanam afflixisse. Quæ omnia ex dictis anno XLIV. magis confirmantur. Baroni, alisque his contraria scribentibus, Otto Friburgensis, qui de his excepta auditione, nihil comperti habuit, & post medium sæculum duodecimum diem obiit, errorem creavit.

III. Ad num. VI. Hermannus Contractus ad annum, MXLVII. de Henrici Imp. ex Italia in Germaniam redditu loquens ait: *Imperator cæpto redeundi itinere, Mantua Paschale festum in grauissima decubens agritudine commoratus. Poœta convalescens corpus B. VVidonis Pomposie monasterii Abbatis in magna sanitate ante non integrum annum defuncti, plurimis gloriosum miraculis, de Parvæni, ubi sepultum fuit civitate, ad urbem Spiram transferendum magnō secum cum honore de Italia rediens duxit. Quare ejus more a Baronio cum præfenti anno accurate copulata Sandus Guido in Monasterio Pomposiano in Ducatu Ferrariensi fito, seculo superiori vitam monasticam auspicatus est, & deinde Abbas creatus per annos XLVIII. Monasterio præfuit. Ad illud B. Petrus Damiani evocatus, centum monachos, qui ibi aderant, docuit, ut Sanctus Joannes Laudentis in ejus Vita afferit. Bollandus ad diem XXXI. Martii Vitam S. Guidonis a Monacho Pomposiano coævo, aliquæ Auctore Anonymo scriptam refert.*

IV. Florebat hoc tempore Beatus Petrus Damiani. Ordinis Monachorum Congregationis Sancta Crucis Avellana, Beato Ludolpho fundata. Docuit in ea fratres sua eremi, ac dein Monachos Pomposianos, ut mox diximus. Præfuit magna cum laude eremo Fontis Avellani, aliquæ per diversa loca aggregatis discipulis, ac quinque ab eo extructa monasteria, sive Eremitarum habitacula, ut testatur Sanctus Jo-

annes Laudentis ejus discipulus, in ea, quam de eo scripta Vita, quam Bollandus ad diem XXIII. Februario recitat. Celebratatem preci-
puam huic Ordini attulit, Fontis Avellani monasterium ingressus anno MXXX. Multi etiam alii insigni sanctimonia Viri in eo floruerunt, quos ad septuaginta, quatuor enumerat Jacobillus Tom. III. de Sanctis ac Beatis Umbria, post Vitam B. Ludolphi Fundatoris. Tandem Fontis Avellani eremus ante centum circiter annos Ordini Camaldulensi adjuncta, cuius coniunctionis meminere Augustinus Florentinus lib. 3. Historiarum Camaldulensium, aliquæ.

V. Abbas Halinardus, inquit Albericus in Chronico S. Benigni Divitioñensis, factus est Archiepiscopus Lugdunensis: & quia civitas tua erat Regis sacra sub Imperatore. D. Halinardus Curiam Imperatoris adiit pro Regalibus suis accipendiis. Imperator jam erat in procinto Romani itineris, renuit Halinardus, ut ad Archiepiscopum secundum morem juraret illi fidelitatem: ille dixit se esse monachum nec debere facere juramentum: dictum est, ut minus se offerret ad juramentum: respondit non se debere simulationem facere; tandem medianibus Episcopis Theoderico, antequam moreretur, Metenfis (mortuus est autem ultimo mensis Aprilis die, ut ex Necrologio Ecclesiæ Metenfis ostendit Meurissius,) Brunone Tullenfis, Richardo Virdunensi Imperator pro sua religione juramentum ei quittavit: deinde Romanus abiit. Idem de Halinardo fuis nar-
rat Chronographus Sandii Benigni pag. 446. & seq. Tom I. Specilegii, qui de Henrico Rege addit: In sua presentia fecit illum ordinari, dans ei quæcumque fuerunt Sacerdotali benedi-
ctioni necessaria. Et non solum ipsi, vel cathe-
ris Episcopis sed etiam Levitis ac Ministris
Altaris ita preparabat omnia, sc. vestimenta,
libros, linteumina, ac quæcumque necessaria, ac si non esset Princeps, sed famulus. Erat enim idem religiosus Rex, valde Ecclesiasticus, & cir-
ca divinum cultum devotissimus.

Hugo Flaviniacensis Abbas in Chronico Vir-
dunensi Richardi Abbatis celebrissimi Sancti Morituri
Vitoni Virdunensi mortem hoc anno consi- Richardus
gnat: Illuciente, inquit, die mensis Junii XIV. Abbas Vir-
dunensis.